

[Bernhard Baunsgaard]

gennemfører det, som de øvrige nordiske lande for længst har gjort, og derfor kan jeg på den radikale gruppes vegne som sagt give fuld tilslutning til lovforslaget. Vi kan naturligvis drøfte det videre i udvalget, sådan at alle ordførere bliver klar over, hvad det er, der skal tages stilling til.

Birgith Mogensen (CD):

Der er talt og skrevet nok om dette lovforslag. CD ser ingen grund til at gentage de argumenter, som helt naturligt taler for at tilslutte sig L 163.

Dette er hermed gjort for CD's og Kristeligt Folkepartis vedkommende.

Pia Kjærsgaard (FP):

Lovforslaget drejer sig som nævnt om, at skadelidte ved atomulykker skal have erstatning.

Jeg vil starte med at sige, at Fremskridtspartiet umiddelbart er positivt indstillet over for forslaget, men vi mener, at det er så omfattende et forslag, at det kræver en grundigere diskussion, før vi giver fuld og endelig tilslutning.

Vi mener, hvis jeg skal ridse det meget kort op, at udelukkende de nationer, der har forvoldt skaden, skal afholde erstatningen, og vi tror egentlig også, at man måske overdriver en lille smule fra justitsministerens side, når man tror, at hvis Danmark tilslutter sig, kan man få andre lande med på at gøre det samme. Men det er jo ikke første gang, vi er ude for det fra regeringens side.

Jeg vil indtil videre give min positive tilslutning til, at vi stemmer for lovforslaget, men mener stadig væk, at det kræver en grundigere udvalgsbehandling.

Berlau (FK):

Når politikere ikke ved, hvad det drejer sig om, har man for vane at sige: Det giver vi så en seriøs behandling i udvalget. Så kan befolkningen få det indtryk, at der foregår noget seriøst i udvalgene. Det er narreværk ligesom de fleste af de andre ting, der foregår på den politiske arena. Det er helt andre ting, det i virkeligheden drejer sig om.

Fælles Kurs er formentlig efterhånden det eneste parti, som vender sig konsekvent imod brugen af atomkraft, og vi er dybt forargede over, at Danmark stadig væk og fortsat interna-

tionalt beskæftiger sig med at indgå aftaler af denne art i stedet for at beskæftige sig med at overbevise andre lande om, at de skal slå ind på samme vej, som vi har truffet beslutning om i Danmark, nemlig at vi ikke ønsker brugen af atomkraft. Dette djævelskab er overordentlig farligt, og landene bør naturligvis begynde at indrette deres energiforbrug på en sådan måde, at vi slipper for at have den slags farer hængende over vores hoveder.

Jeg synes, den tyske skandale, som triller i øjeblikket, er et ganske udmærket argument og et udmærket lærestykke, som viser, at man ikke kan stole på brugen af atomkraft, hverken i den kontrollerede eller i den ukontrollerede form. Der er jo ikke i Vesttyskland tale om en ulykke eller en katastrofe. Nej, der er tale om private plattenslagere, der har foretaget nogle alvorlige handlinger: bestikkelse og korruption sejler hen over gaden, man aner ikke, hvor dele af affaldsstofferne er blevet af, osv. osv. Vi kender ganske udmærket skandalen fra offentligheden, og derfor bør man naturligvis, når man tager i betragtning, at man hverken kan stole på sikkerheden i værket eller sikkerheden hos de mennesker, der er sat til at administrere den, naturligvis arbejde aktivt for at standse den form for forsøg på masseudslettelse af befolkningerne i Europa. Det kunne for den sags skyld også udmærket være på et langt større plan, det foregik.

Jeg er overordentlig forbavset over at se, at Danmark ønsker at tilslutte sig en solidarisk hæftelse i forhold til en række andre lande, som altså tilsyneladende er tordnende, tindrende ligeglade med sikkerheden for deres befolkninger. Det kan da ikke være rigtigt, at vi med bind for øjnene siger: Vi er parate til at være medbetalere, for så vidt nogle i Vesttyskland, Frankrig, Holland eller Belgien beslutter sig for, at nu vil de lave lidt småsvindel med tingene, og så ender det i den store katastrofe. Det er en fuldstændig uacceptabel politik, og man må være dansk politiker for at finde snusfornuften i noget sådant.

Jeg var egentlig forbavset over repræsentanten for Venstre, hr. Niels Anker Kofoed, som lige pludselig snakkede om solidaritet hen over landegrænserne. Var det ikke i sidste uge, at partiet Venstre var ravende ligeglad med, at folk ligger og dør af sult i den tredje verden? Og nu skulle der sættes en bremse for den sløsen med de danske midler!